

A. J. Cronin: Réztábla a kapu alatt

-szövegrészlet-

- El kell költöznünk innen. Túl mélyen belemerültem a mocsárba, Chris, nyakig. Radikális kúra kell, és levegőváltás. Itt minden a szégyenemre emlékeztet, és annyi szál fűz hozzá, hogy még visszaránthat. Eladjuk ezt a praxist. Nem lesz nehéz eladni ma már. És-ó, Chris!- van egy nagyszerű ötletem.

- Meséld el, drágám!

Összeráncolt homloka kisimult erre a szóra, és félénken, gyengéden mosolygott Christine-re.

-Drágám! Azt mondtad, ugye? Milyen régen nem hallottam ezt az édes szót! Tudom, megérdemeltem, nem rajtad múltott. De ne is gondoljunk többé arra, Chris, felejtjük el minél előbb, ha lehet! Az ötlet, tervnek is nevezhetném, hajnalban jutott eszembe, amikor felébredtem egy kicsit. Még mindig azon az aljasságon tépelődtem, amit Hamson ajánlott nekem, hogy társuljak az ő rablóbandájával. Ekkor hirtelen eszembe jutott, hogy Hamson terve nem is olyan rossz. Miért ne lehetne megcsinálni rendesen? Egy igazi triumvirátust, értékes emberekből? Amerikában már van ilyesmi, több jó doktor összeáll, s együtt kutatnak. Stillman is nagyon dicsérte, hogy milyen jó munkarendszer ez. Ő ugyan nem orvos, de tudja, mit beszél. Látod, Chris, ezt még egy kis vidéki városban is meg lehet csinálni, afféle szabad magánklinikát, ha néhány orvos összeáll, és mindegyik a maga szakmunkáját végzi. Ahelyett, hogy Hamsonnal meg Feedmannel meg Ivoryval társulnék, csinálók Dennyvel és Hope barátommal egy jó csapatot. Denny csinálná a sebészi munkát- és ő remekül csinálná, az kétségtelen-, én lennék a belgyógyász, és Hope lenne a bakteriológusunk. Talán emlékszel még Denny kifakadásaira - és az enyéimre is-a körorvos szerencsétlen intézménye ellen. Hogy viselje ma a vállán az ember az összes ágazatok terhét? Képtelenség. Orvoscsoport! Ez a megoldás. Az egyetlen és tökéletes megoldás. Középút az államosított gyógyászat és az elszigetelt, egyéni erőfeszítés között. Hogy még nem csinálták meg nálunk, annak csak egy oka lehet: a nagyfejúek mindent a saját kezükben akarnak tartani. Chris, hát nem volna gyönyörű, ha csinálnánk egy ilyen úttörő csapatot, egy kis gárdát, mely teljesen egységesen dolgoznék...tudományos egységfront, tökéletes harmónia, intakt szellem. Így indulnánk rohamra az előítéletek és a régi bálványok ellen! Valóságos forradalmat indítanánk meg az egész elavult orvosi rendszer megújulására.

Christine, arcát a ványkosra szorítva, ragyogó szemmel nézett reá.

- Beszélj csak, Andrew! Hogy szeretem ezt hallgatni. Egészen úgy beszélsz, mint azelőtt, régen. Az a hang, az a lelkesedés! Látom, hogy újrakezdjük, ugyanolyan szépen. Boldog vagyok, drágám, boldog, boldog!

- Sok jóvátennivalóm van-mondta erre Andrew elkomorodva. – Ostoba voltam, és még annál is rosszabb.